

sind ep olle ennam ollemaš Ma peäl; ärge fogguge enneštele warrandust Ma peäl, ei enneštele egga omma laštele, agga fogguge enneštele warrandust taewas. Beretage keik omma murret omma taewasše Jēsa peäle, sest Ta murretsēb teie eest, ja annab teile keik, miš teile ja teie laštele tarwiš. Agga kui teie ka iše tahhate nende ette murretsēda, siis andke waēštele; sest „keš kehwa peäle armo heidab, se laenab Jehowale, ja se tašsub temma kätte, miš ta head teinud.“ Ja ehk k̄l Jēsand, nenda kui jo ütlesin, mittokord pitka peäle laenab, siiski on Temma tru kättetašsija, ja peab head meleš. Nāgitakše ūhhest waggast mehhest, et ta ka ūškord ūhhe kehwaale kahhe rubla wāart rahha on annud. Pārrast on ta iše rahhast kord ilma olnud, kui tarwiš, ja ep olle teādnud, kust wdтта. Ta siis on omma kambrikesse lāinud, ja omma p̄dwele mahha langenuš, ja lapselikult ūttelnud:

Armas Jummal! laenasin Sulle korra ka kahhe rubla wāart rahha, agga ep olle Samulle sedda weel mitte kättemakšnud, ja nüüd Sa tead, et mul seford sedda tarwiš — ja sai agga ūttelnud, kohhe siis todi temmale rahha, ja seält, kust ta ep olleš foggone mōttelnud, egga ootnud. Ka kunnigaš Lawet ütles 37 laulus: „Ma ollen noor olnud, ollen ka wannakš sanud, agga ma polle mitte nāinud, et se, keš dige, on mahhajāetud, ja et temma suggu on leiba otfinud. Agga pāwa on ta armolinne, ja laenab wālja, ja ta suggu on dnništud.“ Agga sedda on k̄l kuulda olnud, et on suurt warra kokkopandud, ja on laštele sedda jāetud; agga et nemmad siiski keigest ilma on jānud, ja ep olle olnud, mišga mulda neid panna. Teāda se wist iggamehhel, ja mitmest ka silmaga nāhtud. Ja siiski ei tahha sa parreminne ommade eest murret kanda, egga d̄nsamakš neid tehha? Paljo on